

Фабио Воло - „Още един ден“

В съня си отварям очи в къща на брега на морето; знаей, че съм там, където съм прекарал нощта с жената, която обичам и двамата сме изживели часове на съвършено щастие. Нестихващ и неуморен, шумът от вълните е бил с нас през цялото време – озвучавал е първо безсънието ни, после е бдял над съня ни, над обгърнатите ни в топлината на прегръдката голи тела.

Но ето че се пробуждам в стаята на парижки хотел: било е сън, започвам да го проумявам, макар ушите все още да дочуват нежният плисък на морски вълни.

Какво море в Париж!

С помощта на тази неоспорима истина шумът от улиците на големия град лека-полека завладява слуха ми.

Седем и двайсет сутринта. Будилникът е навит за осем, тоест подранил съм със събуждането. Напоследък ми е навик да се събуждам по-рано и днешната утрин сякаш не е изключение... но и е: днес май си има причина. Снощи на пристигане бях твърде уморен заради напрегнатия ден и заради пътуването. Легнах си към десет, без да вечеряам, и едва докоснал възглавницата, съм заспал. Когато си лягам, без да вечеряам, все едно спазвам диета и сутрин се събуждам по-спокоен – с мисълта, че мога да си позволя да хапна на закуска.

Как няма да се събудя преди будилника – та днес ми предстои важна среща. Най-важната в живота ми. Представа нямам какво ще се получи, но изпитвам особено вълнение – толкова загадъчно и пленително, че чак ме пренася назад във времето, в едни утрини, когато, рано-рано, по тъмна доба, ставах от леглото и се залавях да търся коледните подаръци, оставени у дома през нощта. Останах известно време в леглото, повит уютно в спомени. Само станах да дръпна завесите и си се върнах под завивките. Ужасно обичам уюта на пробуждането. Помага ми да се настройвам за предстоящия нов ден. Обръщам поглед към прозореца на хотелската стая: искрено съм възхитен от небето и от покривите на Париж. Навън е леко облачно – разни облаци и облачета сноват из небесната синева. Подреждам мислите си, оглеждам живота отстрани. Да, в ранните часове на утрото съм си особено близък – особено близък на себе си. Много повече, отколкото вечер на заспиване. Не че тогава не се случва да разсъждавам залични работи – случва се, и то често; но с годините установих, че сутрин умея да проявявам повече доброта към себе си. Да съм по-спокоен. Тъй че използвам ранните събуждания, за да си полежа, да послушам шумоленето на започващия ден. Да послушам и моите си шумове, вътрешните. А и тези на къщата, пък понякога и идващите от съседите, от улицата. Шумовете, които в момента дочувам, са ми непознати. Затварят се разни врати, текат кранчетата в съседна стая, в коридора се бърбори на чужд език. А шумът на море, който допреди малко си мислех, че долавям, е всъщност шум от камиончето, което всяка сутрин минава да чисти улиците. Ранобуден хотел съм си избрал.

Будилникът се обади. Решавам да стана. Вземам си душ, обличам се. Септември е. По-точно, 16-ти септември. Поглеждам към прозореца: дали е топло, дали хладно... не мога да преценя времето за предстоящия ден; ще вали ли, няма ли... Като малък се допитвах до баба ми, исках ли да разбере какво ще е времето през деня – откак се помня. Тя нито веднъж не сбърка с прогнозата. Казваше неизменно следното: „Болят ме краката, утре ще вали.“ И на другия ден валеше. Като бях дете, си имах и една статуетка на Богородица, която менеше цвета си според времето; и тя ми беше полезна, но не можеше да се сравнява с краката на баба – те бяха безпогрешни, по-безпогрешни и от Богородица.

Отварям прозореца. Чак студено не е, но ще си взема за всеки случай един тънък пуловер.

Преди няколко месеца майка ми ми подари сушилня. Вече не простирам из апартамента. Но има една съществена промяна, откакто разполагам със сушилня и тя е, че дрехите ми взеха да се свиват, отесняха и се смалиха. Например тениската ми за спане не стига до подолу от под пъпа; боксерите, които сега си сложих, ми стягат... ей такива работи. Искан да кажа, че за сушенето, суши сушилнята, ама и свива. Както и да е, аз съм доволен от този

подарък, защото предишният ми метод на сушене беше, меко казано, неуместен. Направо безумен: струпвах накуп дрехите върху простора, та им трябваше цяла седмица, за да изсъхнат, и то на части – първо един ръкав сух, после сухо около врата, после останалата част от дрехата. Най-неприятното при такова сушене е, че ако се изпотиш с праните дрехи, те миришат кошмарно. Миришат като мокро куче. И ти съответно.

Вместо да закуся в хотела, избирам едно от любимите ми места, Le Pain Quotidien. Намирам се близо до центъра „Помпиду“, така че ще измина разстоянието до Rue des Archives, където е въпросното място, пеша. Le Pain Quotidien е верига от заведения, има ги в цял свят. Форматът им е еднакъв навсякъде, до едно са дървени: с дървен под, дървени маси, столове, шкафове, барплот. Самото дърво е светло – типичното за скандинавските държави. Вътре човек се чувства като горска катеричка. Дали ще пиеш мляко с кафе, капучино или американско кафе, всичко се поднася в панички. Както правеше баба.

Поръчах си пряно изцеден сок от портокали, американско кафе и кифличка. Ако има нещо, по което се познава, че си в Париж, то е мирисът на масло, който ти остава по пръстите през целия ден след закуска с кроасан.

Заведението е вече пълно с хора. Чува се не само френски говор, ами и от съседните маси немски, португалски, английски.

Ще си облека пуловера, в момента е хладно.

Отсреща е Starbucks, с познатите диванчета и креслата до прозореца. Колко ли пъти съм сядал в тия кресла да чета книга или да пиша на компютъра. Било е най-вече преди пътуване обратно за Италия, когато е трябвало да се изнеса от хотелската стая не по-късно от единайсет сутринта. В такива случаи Starbucks ми е бил нещо като дом за деня: там, на фотьойлите, съм успявал да си доспя.

Моята среща е в единайсет в Люксембургската градина. Още няма десет, а съм близо до уреченото място. Поемам към едно от любимите ми места в Париж: Place des Vosges. Всеки път се вълнувам, като го видя. Разхождам се из квартала Маре. Септември е сред най-обичните ми месеци. Харесвам сезоните, в които търсиш слънцето, докато се разхождаш: сезоните, в които от едната страна улицата е сенчеста, а от другата е окъпана в слънчеви лъчи и ти пресичаш, за да се движиш по нея. Доста по-приятно е, отколкото през лятото, когато пресичаш на отсрещния тротоар, за да избегнеш слънцето, а не да се срещнеш с него. В момента на Rue des Francs Bourgeois слънцето е от дясната страна на улицата.

Стигам до градинката на Place des Vosges и сядам на пейка под едно дърво, близо до един от четирите фонтана. Въздухът е свеж. Простирам ръце встрани, досягам облегалката на пейката и обръщам лице нагоре със затворени очи, за да получа своята целувка от меките лъчи на слънцето. Дочувам скърцане от стъпки по чакъла. Отварям очи. Някакво момиче е. Сяда на съседната пейка, отваря лаптоп и започва да си пише. Това е често срещана гледка, защото в градинката има безжичен интернет и много хора идват да работят на въздух, докато времето е още хубаво.

Има нещо различно в парижанките – нещо ги прави по-красиви в моите очи, но така и не проумявам кое. Виждат ми се като непокварени, изначално чисти, по природа. Заради стила ли е, заради начина на обличане, който винаги разкрива по нещичко от тяхната интимност – не зная. Но роклите им, дрехите сякаш разказват за тях и ги обуславят по някакъв начин; прелъстителни са. Ако не е дрехата, ще е някоя брошка, или пък шапката, ръкавиците, фишутото или шалът, някое бижу, а понякога и самото съчетание на цветовете. Има рокли, които стоят добре само на физически хубави жени; но има такива, които стоят добре само на жени с хубав характер. Начинът, по който е облечено момичето на съседната пейка например, ми говори много за нейната същност: оставя впечатлението, че живее в собствен свят, в който се чувства добре и като я гледа, на човек му се иска да стане част от него.

Има вид на млада жена, която пазарува икономично, но която благодарение на фантазия и изобретателност умее да се облича оригинално и открояващо се. Жени като нея нямат нужда от много разточителство по магазините, за да бъдат добре облечени – при тях

красивото облекло е дарба: купуват четири парцала, които съчетават толкова находчиво, че веднага им придават женствени секси вид. Жени с ухание на ябълка...

Във всеки град, в който съм се установявал за известно време, имам „мое си място“. Там ходя да си размишлявам и то ми носи усещане за уют, за нещо близко и познато. Често „мое то си място“ е първото, на което съм се озовал при пристигане в нов град. В Париж това място е Place des Vosges. Когато живееш тук, идваш често, в неделя задължително – заради свирещите под колонадите музиканти... класическа музика, почти винаги.

Добре ми се отразява в днешния ден разходката до това мое място, чувствам го. Разговарвам част от напрежението, трупашо се с всяка следваща минута, която ме доближава до срещата. Не съм отпуснат де, напрегнат съм си. Може и да е страх, не друго. Истината е, че се движа като заблуден и май не съм в състояние да овладее вълнението. То расте и ми е все по-неподвластно. Абе, меланхоличен тип съм аз, но склонен към развеселяване. Откак се помня, съм такъв. А вълнението ми в момента е съвсем разбираемо: ако срещата, която предстои, оправдае надеждите ми, ще промени живота ми.

Ако срещна жена, която да ми хареса, впоследствие винаги правя нужното, за да се запозная с нея и да правя любов с нея – това най-вече. Много са малко жените, от които съм се отказал, ако са ми харесали. Не виждам причина да го правя. Но момичето от трамвая бе такъв случай. От самото начало инстинктивно се заех да я пазя от себе си. Не че съзнателно го реших, така се получи. И така и не разбрах дали тя ме подтикна, или аз покрай нея започнах да променям себе си. Засичахме се в трамвая всяка сутрин в продължение на почти два месеца. Превърна ни се в уговорена среща.

Аз съм съдружник в една печатница с Алесандро. Печатаме каталози, книги с ограничен тираж, брошури, рекламни диплянки; по повод на последните парламентарни избори имахме поръчка и за предизборни материали от двете водещи политически сили – да кажеш, че имаше някаква съществена разлика между двете, не: различен цвят за всяка и това е. Политиците вечно се позовават на едно по-добро бъдеще и го обещават. Сигурно рая имат предвид.

В печатницата започнах преди няколко години – първо като служител, а после като съдружник. Сигурно звучи тъпо, но аз съм човек, който винаги успява, с каквото и да се захване. Поставя ли си някаква цел, почти е невъзможно да не я постигна. И причината е проста: ощетяващото ме на любовния фронт се е превръщало в стимул за професионални успехи; негодите в любовта съм претворявал в успешен професионален живот. Компенсирам с работа, това е, не съм толкова талантлив. Неспособността да управлявам крехката си емоционалност ме подтикна към това да се посветя изцяло на работата. Опре ли до чувства, винаги съм изпитвал особена немощ и съм бил в недостиг. Тъй че убежище ми бе работата. С нея си имах своето допълнително оръжие и не ми се случваше да съм разсеян поради влюбеност. Винаги съм бил със съзнанието, че контролирам в пълна степен живота и чувствата си и че това е неотменно.

Работата неведнъж ме е отвеждала навън, в чужбина. Особено в по-младите години. Докато бях в Лондон, придобих навика да ползвам обществен транспорт, за да ходя на работа.

Редовната среща с момичето от трамвая зае място сред най-вълнуващите неща от ежедневието ми. Всъщност, най-вълнуващото. Защото всичко друго си течеше обичайно черно-бяло. А минутите в трамвая бяха озарени от чистота и светлина: прозорец към друг свят. Моменти, изпълнени с цвят на фона на останалото черно-бяло всекидневие.

Сред хората, които са част от моя живот или от контактите в мобилния ми телефон, никой никога не бе успявал да ме развълнува така, както непознатата от трамвая. Бях като притеглен от нея. Но не си позволявах да я доближа, при все искреното любопитство.

В онази зима вземах трамвая за работа и всяка сутрин тя беше там, на някоя от седалките. Като някакво видение. Момичето от трамвая беше на около трийсет и пет години или нещо такова. Трамваят спираше на моята спирка, а аз, преди качване, се надигах на пръсти и издължавах шия да видя дали е вътре. Ако не беше, оставах за следващия трамвай. При

всичките ми наблюдателни способности на няколко пъти се случи все пак да пътувам към работа без нея.

Мисля, че именно в един от ония зимни дни взех да се будя преди будилника. Защо ли? Ами, не я ли видех в трамвая, оставах със съмнението, че вече е минала, а това не можех да го приема, и започнах да ходя на спирката по-рано от необходимото.

Имах фантазии за нея. И най-вече за нас. Хубаво е, когато имаш някого, за когото да фантазираш през деня. Пък било то непознат, в случая непозната. Необяснимо, но мислите ми за нея не секваха, никога не достигаха крайна точка или предел. Всъщност в мислите ми имаше само запетайки, точки нямаше – някаква магма от думи и образи без пунктуация.

Нейният образ ми беше спътник. А плътта на нашата връзка бе направена от усмивки едва загатнати, от плахи, безмълвни погледи.

Тя слизаше две спирки преди моята. Често съм се изкушавал да я проследя, за да разбера повече за нея, но така и не го направих. В трамвая пък така и не посмях да седна до нея. Винаги заставах на разумно разстояние, в зависимост от наличните свободни места и с оглед на добрата видимост. Ден след ден заради нея приучвах очите си да гледат встрани. Понякога се случваше да е на по-голямо разстояние от мен: в такива случаи, за да не обръщам глава в нейната посока, се стараех да следя присъствието ѝ и движенията ѝ със страничното си зрение, та очите ме заболяваха в един момент. Друг път се е случвало в трамвая да е блъсканица и някой да застане на пътя между мен и нея така, че да не я виждам. Не че прекарвах пътуването с прикован в особата ѝ поглед. Но ми харесваше да я гледам, после да разсейвам поглед и после отново да ѝ го посвещавам. Мисълта за нейното присъствие ми вдъхваше увереност, носеше ми спокойствие. Най-доброто място за сядане бе това до вратата. Винаги когато това място беше свободно, приемах деня за успешен: за да слезе, тя нямаше вариант, освен да се насочи в моята посока, а тогава винаги ми отправяше усмивка за поздрав. А още по-добре се получаваше, ако се случеше да съм прав, не седнал (поради липса на свободни места): тогава в даден момент се оказвахме едва ли не един до друг, макар и за секунди. И аз вдишвах от нея. А тя бе като свежия въздух, който нахлува от планината сутрин, щом отвориш прозореца. Вдишвах от нея, но не можех да я докосвам. „Някой ден, може би“, си казвах. Веднъж обаче се докоснахме. Една сутрин, докато стоеше и чакаше вратата да се отвори за слизане, трамваят спря рязко и тя залитна към мен. Палтото ѝ докосна ръката ми за секунда и аз я улових, за да не падне. Ако зависеше от мен, щях да я задържа завинаги.

Случваше се и тя да ми отправя погледи от седалката си. А често се случваше и погледите ни да се засекат. Сякаш помежду ни витаеше негласна взаимност, съучастничество. Само че аз имах и опасението, че нейните погледи, усмивките, с които ме даряваше, са просто знак на добро възпитание и нищо друго.

Тя имаше навик да си пише нещо. И го правеше често. Носеше си една оранжева тетрадка с твърди корици и си пишеше в нея.

„Какво ли толкова пише? Дали пише за мен?“, не спирах да се питам.

Обичах да я гледам така, пишеща. Защото за целта си сваляше ръкавиците и виждах ръцете ѝ; но и защото изглеждаше цяла погълната в заниманието си. Чак ревнувах. Когато пишеше, не вдигаше глава от тетрадката през целия път, но и ставаше още по-привлекателна за очите ми: добивах неистово желание да съм част от света ѝ.

Понякога пък четеше. Тогава също не се разсейваше. Четеше с очила. Стояха ѝ добре. Харесваше ми как слага пръст под дясната страница, плъзга го по ширината и го отделя от останалото от книгата: твърде обикновен жест, но направен от нея, ме пленяваше, беше ми някак обобщаващ за нейната деликатност и чувствителност.

Със същия десен пръст понякога си въртеше кичур от косата.

Момичето от трамвая беше хубаво. Харесвах я – лицето ѝ, косата – гладка, тъмна, гъста. Харесваше ми нейната шия, китките, ръцете. На едната ръка носеше тънка халкичка. Без други пръстени или гривни. Само една тънка халкичка. Но най-много ме привличаха очите

й – прокрадващото се в тях, ако само ги кръстосаш с поглед, за миг дори. Нейните очи бяха тъмни, дълбоки, бяха неизбежни.

„Възможно ли е да си влюбен в някого, когото не познаваш, а само срещаш ежедневно по обичайния маршрут в трамвая?“ – това се питах през онези дни. И не знаех отговора.